

Sygn. akt VIII Po 14/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Lucyna Staśnik-Żmudziak

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2018 roku, w L.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku K. G.

z udziałem K. P.

o wydanie orzeczenia w trybie art. 111 ustawy Kodeks wyborczy

w przedmiocie sprostowania postanowienia

postanawia:

sprostować oczywistą omyłkę w punkcie II sentencji postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 16 października 2018 roku w ten sposób, że w nawiasie w miejsce „dwieście czterdzieści złotych” wpisać „dwieście pięćdziesiąt siedem złotych”.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 października 2018 roku, sygn. akt VIII Po 14/18, Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił wniosek K. G. o wydanie orzeczenia w trybie art. 111 kodeksu wyborczego. W punkcie II postanowienia Sąd zasądził od K. G. na rzecz uczestnika K. P. kwotę 257 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania. Sąd omyłkowo wskazał tę kwotę słownie jako „dwieście czterdzieści złotych” (k. 28 a.s.).

Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c. Sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Zgodnie z § 2 tego przepisu sprostowanie sąd może postanowić na posiedzeniu niejawnym. Natomiast jak stanowi art. 13 § 2 k.p.c. przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań unormowanych w niniejszym kodeksie. Tym samym przepisy o sprostowaniu będą mieć zastosowanie do postanowień wydanych w trybie nieprocesowym na podstawie art. 111 kodeksu wyborczego.

Na koszty procesu podlegające zwrotowi w rozpatrywanej sprawie składało się wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego uczestnika w wysokości 240 złotych oraz zwrot opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych, a więc łącznie 257 złotych. Taka wysokość zasądzonych kosztów wynika wprost z uzasadnienia postanowienia (str. 7 postanowienia – k. 32 a.s.). Wskazana słownie w punkcie II postanowienia kwota „dwieście czterdzieści złotych” stanowiła więc oczywistą omyłkę.

W tym stanie rzeczy należało sprostować oczywistą omyłkę w postanowieniu, orzekając jak w sentencji.